

Sygn. akt: I C 639/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2009 r.

Sąd Rejonowy w Bytomiu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Jakubiec
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Tyrcha

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2009 roku w Bytomiu

na rozprawie sprawy z powództwa

M. M.

przeciwko **Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W.**

o **zapłatę**

- zasądza od pozwanego Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. M. kwotę 3.827,27 zł (trzy tysiące osiemset dwadzieścia siedem złotych dwadzieścia siedem groszy);
- w pozostałej części powództwo oddala;
- zasądza od powoda M. M. na rzecz pozwanej Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 394,00 zł (trzysta dziewięćdziesiąt cztery) złote tytułem kosztów postępowania;
- zwraca powodowi M. M. kwotę 185,00 zł (sto osiemdziesiąt pięć złotych) tytułem nadpłaty opłaty od pozwu.

I C 639/09

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 lipca 2009 r., powód M. M. domagał się zasądzenia, tytułem zwrotu wpłaconych środków na lokatę bankową, kwoty 7.311,40 zł. W uzasadnieniu podał, iż dokonał wpłaty na rzecz banku kwoty 3.700,00 zł, która nie została mu zwrócona.

W odpowiedzi na pozew, bank wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, podając, iż powód zlikwidował założony rachunek bankowy, a tym samym lokatę bankową, a należne kwoty zostały mu wypłacone. Z. również zarzut przedawnienia.

Na rozprawie w dniu 09 listopada 2009 r. powód sprecyzował, iż kwota której zapłaty się domaga stanowi zwrot wpłaconego kapitału w kwocie 3.700,00 zł wraz z odsetkami, które wyliczył w oparciu o średnie odsetki bankowe. Podał również, iż bank nie przedstawił dokumentu, z którego wynikałoby, iż powód otrzymał zwrot wpłaconych środków.

Sąd ustalił:

W dniu 01 sierpnia 2001 r. M. M. zawarł z Bankiem (...) S.A. w W. umowę rachunku bankowego o nr (...) (umowa rachunku, k. 5). Z powyższego rachunku została utworzona lokata terminowa na kwotę 3.700,00 zł na okres 3 miesięcy z oprocentowaniem 13,5% (dowód otwarcia lokaty, k. 4). W związku z rachunkiem została również złożona dyspozycja na wypadek śmierci (k. 79)

W dniu 05 listopada 2001 r. M. M. złożył dyspozycję zamknięcia rachunku bankowego (dyspozycja, k. 73).

Po upływie 3 miesięcy, na który to okres została założona lokata terminowa, kapitał wraz z naliczonymi odsetkami w kwocie 127,27 zł został automatycznie przekazany na poczet kolejnej 3 miesięcznej lokaty, której oprocentowanie wynosiło 9,1%. W związku z zamknięciem w dniu 05 listopada 2001 r. rachunku bankowego, została również zerwana lokata związana z tym rachunkiem i przekazana w dniu 05 listopada 2001 r. na konto rachunku bankowego. Pozwany bank w wyciągu bankowym wskazała, iż kwota ta została wypłacona w tym samym dniu (wyciągi, k. 74 – 78).

W 2009 r. M. M. zwrócił się do banku o zwrot wpłaconej kwoty, a pomiędzy stronami wymieniana była korespondencja, w której strony przedstawiały swoje stanowisko, a spór był również rozstrzygany przez arbitra bankowego (korespondencja, k. 95 – 96, orzeczenie, k. 81 – 82).

Sąd zważył:

Powództwo było zasadne w części.

Zgodnie z art. 725 kc przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi, do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych.

W niniejszej sprawie niewątpliwie pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy rachunku bankowego, jak również do utworzenia lokaty terminowej oraz do likwidacji rachunku.

Z treści dokumentów wskazujących na te czynności, w szczególności z dowodu założenia lokaty wyraźnie wynika, iż lokata terminowa została założona w związku z rachunkiem bankowym. Na dowodzie założenia lokaty widnieje numer rachunku bankowego z umowy otwierającej „konto osobiste”. Likwidacja rachunku była więc związana z automatyczną likwidacją lokaty, na co wskazywała pozwana, czemu z kolei powód nie przeczył. Niewątpliwie również minął pierwszy okres 3 miesięczny od założenia lokaty, w związku z czym zostały naliczone odsetki umowne w kwocie 127,27 zł. Odsetki te zostały doliczone do kapitału, a następnie lokata została odnowiona, przy czym w związku z dyspozycją zamknięcia rachunku bankowego, lokata została zerwana i żadne odsetki nie zostały już naliczone.

W niniejszej sprawie powód wykazał, iż dokonał wpłaty kwoty 3.700,00 zł na lokatę terminową i zawarł umowę rachunku bankowego. Z dokumentów złożonych przez pozwaną, wynika, iż powód złożył dyspozycję zamknięcia rachunku oraz fakt doliczenia odsetek do kapitału i założenie automatycznie kolejnej lokaty.

Pozwana, z kolei, nie wykazała, iż powyższa kwota została powodowi zwrócona. Obowiązek wykazania powyższego spoczywał bowiem na banku, który z tej okoliczności wywodził skutki prawne (art. 6 kc). Bank na okoliczność dokonania wypłaty przedstawił jedynie wyciągi z konta bankowego, które wskazują na dokonanie określonych operacji. Powód jednak kwestionował prawidłowość powyższych, a wobec tego to na stronie pozwanej ciążył obowiązek udowodnienia, iż powód rzeczywiście otrzymał wpłacone przez niego wcześniej kwoty.

Pozwana wskazywała wprawdzie, iż z uwagi na upływ 5 letniego okresu przechowywania doku netów bankowych nie posiada już szczegółowej dokumentacji, jednakże z uwagi na przedawnienie roszczeń (nawet 10 letnie) praktyka taka nie może być uznana za prawidłową. Nadmienić należy, iż bank przedstawił jednak szereg dokumentów, w których widnieją podpisy powoda, a to dyspozycja zamknięcia rachunku oraz dyspozycja na wypadek śmierci. Nie

przedstawił natomiast dokumentu podpisanego przez powoda, który kwitowałby odbiór wpłaconej kwoty. Wyciągi bankowe potwierdzają jedynie, iż zostały wprowadzone do systemu określone dane.

W związku z powyższym sąd uznał, iż roszczenie powoda zostało częściowo udowodnione, a pozwana nie wykazała podstaw zwolnienia się z obowiązku zwrotu wpłaconych środków.

W ocenie Sądu nie zostało natomiast wykazane roszczenie powoda w całości. Z przedstawionych dokumentów niezbitnie wynika, iż powodowi należna jest kwota 3.827,27 zł, tj. kwota wpłaconego początkowo kapitału wraz z naliczonymi odsetkami, które do kapitału zostały „dopisane”. W ocenie sądu taka kwota winna być powodowi zwrócona. Wyliczenie powoda należnej kwoty, które dokonał samodzielnie w oparciu o „średnie oprocentowanie bankowe” nie może być uznane za prawidłowe. Nie jest bowiem możliwe zweryfikowanie takiego wyliczenia, jego prawidłowości, a przede wszystkim, w związku z rozwiązaniem umowy rachunku bankowego, nie jest zasadne traktowanie wpłaconej kwoty jako środków zgromadzonych w banku, a tylko co do takowych, ewentualnie możliwe by było stosowanie odsetek bankowych. W niniejszej sprawie ewentualnie możliwe było zastosowanie odsetek ustawowych, co po pierwsze nie zostało wykazane, a po drugie w związku z zarzutem przedawnienia, częściowo roszczenie takie niewątpliwie uległoby przedawnieniu, o czym dalej.

Sąd zasądził więc od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.827,27 zł oddalając żądanie w pozostałym zakresie.

W związku z treścią żądania pozwu, za niezasadny Sąd uznał zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 731 kc roszczenia wynikające ze stosunku rachunku bankowego przedawniają się z upływem lat dwóch. Nie dotyczy to roszczeń o zwrot wkładów oszczędnościowych.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie w zakresie żądania zwrotu wpłaconych środków, nie jest zasadne stosowanie 2 letniego terminu przedawnienia. Powołany przepis jest normą bezwzględnie obowiązującą, lecz jako wyjątek od zasad z art. 118 kc, nie jest możliwe interpretowanie jej rozszerzająco.

W ocenie sądu jedynie roszczenia ze stosunku rachunku bankowego w rozumieniu art. 725 kc ulegają przedawnieniu 2-letniemu. W ocenie Sądu likwidowana lokata terminowa stanowi wkład oszczędnościowy, co do którego zastosowanie ma art. 118 kc. Zauważyć bowiem należy, iż po pierwsze różny jest cele założenia obu typów takich rachunków. W ramach „zwykłego” rachunku bankowego, co do zasady, posiadacz rachunku może dowolnie dysponować zgromadzonymi środkami. W ramach lokaty natomiast, jedyną możliwością było jedynie jej rozwiązanie przed terminem, do którego została zawarta, co z kolei skutkowało nie naliczaniem umownych odsetek. Pełnomocnik pozwanego banku wskazywała wprawdzie na konieczność umieszczenia odpowiedniej nazwy w rachunku oszczędnościowy, jednakże w ocenie Sądu taka nazwa była stosowana przez stronę pozwaną co do założonych lokat. Z załączonych wyciągów bankowych wynika, iż pozwana prowadziła dla powoda dwa odmienne rachunki o różnych numerach, przy czym jeden stanowił „konto osobiste”, a drugi „oszczędności”, pod którą to nazwą kryła się właśnie lokata powoda (lokaty w związku z „odnowieniem” po doliczeniu odsetek).

W związku z powyższym środki zgromadzone w ramach lokaty (odnowionej w dniu 02 listopada 2001 r. wraz ze skapitalizowanymi odsetkami) stanowiły właśnie oszczędności w rozumieniu art. 731 kc, do których zastosowanie ma 10 letni okres przedawnienia z art. 118 kc.

Odmienne należałoby ewentualnie orzekać co do odsetek ustawowych za okres od dnia 05 listopada 2001 r. do chwili obecnej. Wymagalność roszczenia powoda powstała bowiem z chwilą dyspozycji zamknięcia rachunku bankowego. Od tej chwili powodowi należne są odsetki ustawowe zgodnie z art. 481 § 1 i 2 kc.. Sporny jest jednak charakter roszczenia o odsetki, co do których w ocenie Sądu miałyby zastosowanie 3 –letni okres przedawnienia, przy czym powód odsetek takich się nie domagał i szczegółowe rozważania w tej kwestii są zbędne.

Orzekając o kosztach Sąd zastosował wynikającą z art. 100 kpc zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powód bowiem wygrał sprawę w 52%, winien więc ponieść koszty postępowania w 48%. Przy rozliczaniu kosztów

postępowania, pod uwagę należy brać koszty faktycznie poniesione. Na całość kosztów postępowania składała się więc: opłata od pozwu w wysokości 366,00 zł (błędnie została pobrana kwota 551,00 zł w związku z niejasną treścią pozwu) oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej spółki, które przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu, wynosi kwotę 1.200 zł, wraz z kwotą opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Całość faktycznie poniesionych przez strony kosztów wynosi więc 1.583,00 zł. Powód przegrał sprawę w 48%, a więc winien ponieść koszty postępowania w kwocie 760,00 zł. Z uwagi jednak na fakt, iż rzeczywiście poniósł on koszty w wysokości 366,00 zł, zobowiązany jest on do pokrycia różnicy w kwocie 394,00 zł, która to kwota została zasądzona od powoda na rzecz pozwanego banku. Z uwagi zaś na nadpłatę opłaty od pozwu, powodowi należało zwrócić kwotę 185,00 zł. Opłata została bowiem obliczona od sumy kwoty 3.700,00 zł i 7.311,40 zł, co jednak w związku z wyjaśnieniami powoda należało uznać za błędne. Powód domagał się kwoty 7.311,40 zł, a kwota 3.700,00 zł stanowiła jedynie podstawę do wyliczenia żądania. Prawidłową wartość sporu stanowi więc kwota 7.311,40 zł.